

Arrest

nr. 259 870 van 1 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 12 april 2021 (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2021 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Nederlandse echtgenote.

Op 12 april 2021 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.10.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn echtgenote, de genaamde M., C. (RR. [...]) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 43, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: 'De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren: (...) 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.'

Overwegende dat betrokkene op 03.12.2016 op heterdaad werd betrapt door het drugteam van Antwerpen tijdens een drugsdeal en dit als verkoper (PV [...]) voor illegaal verblijf met aanvankelijk PV: [...] inzake drugswetgeving);

Overwegende dat betrokkene voor deze feiten, na onder aanhoudingsmandaat te zijn geplaatst, door de DVZ werd opgesloten op 09.01.2017 met een inreisverbod van drie jaar. Betrokkene werd gerepatrieerd op 23.01.2017 naar Nador te Marokko;

Overwegende dat betrokkene op 14.02.2018 voor deze feiten van openbare orde werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen met een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 6 maanden met uitstel voor 5 jaar uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs;

Overwegende dat de 'georganiseerde drugs een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer));

Overwegende dat uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene zat heel recent nog opgesloten in de gevangenis van Antwerpen, nl. van 25.04.2019 tot 07.11.2019 en is voorwaardelijk vrij. Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de strafrechtelijke feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Uit het feit dat betrokkene herhaaldelijk voor dezelfde feiten veroordeeld werd, dient geconcludeerd te worden dat hij blijkbaar geen lering trekt uit deze veroordelingen waardoor besloten kan worden dat betrokkene bijgevolg een neiging vertoont om dit gedrag ook in de toekomst voort te zetten.

Gelet op het bovenstaande kunnen we stellen dat overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Deze beslissing houdt dus geen disproportionele inmenging in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht.

Wat het familiale leven betreft merken we op dat betrokkene op het ogenblik van de feiten van openbare orde reeds een gezinsleven vormde met zijn echtgenote, M.C. van Nederlandse nationaliteit. Dit gezinsleven heeft betrokkene er niet van weerhouden de feiten van openbare orde te plegen, waarvan betrokkene redelijkerwijs kon verwachten dat deze een impact kon hebben op zijn gezinsleven.

Op 10.08.2017 wordt de genaamde M.I. geboren die op 20.10.2017 door betrokkene wordt erkend. Op dit moment verbleef betrokkene illegaal in het land gezien hij vanuit Marokko was teruggekeerd voordat de termijn van het inreisverbod van drie jaar was verstreken. Betrokkene respecteerde de termijn dus niet, terwijl het inreisverbod nog geldig was tot 08/01/2020 en niet werd vernietigd of opgeheven.

Ondertussen wordt een tweede kind geboren, M.Z., op 21.11.2018. Betrokkene woont samen met zijn echtgenote en de kinderen. Pas op 16.04.2019 dient betrokkene een aanvraag gezinshereniging in in functie M.I.. Gezien het strafrechtelijk verleden worden de familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Betrokkene en zijn echtgenote zijn beide volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod. Er kan dienstig worden opgemerkt dat betrokkene vader is geworden van 2 kinderen na het nemen van het inreisverbod. Betrokkenen konden er dus niet onwetend van zijn, of hadden moeten weten, dat de illegale of precaire verblijfssituatie van betrokkene een invloed zou hebben op hun gezinsleven en de concrete invulling die ze daar aan konden geven.

De kinderen zijn nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het feit dat de kinderen in België geboren werden, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van betrokkene dan wel in een derde land. Geen van de kinderen is trouwens reeds schoolplichtig.

Hoe dan ook de echtgenote en de kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot weigering van het verblijf. Tijdens zijn opsluiting van 25.04.2019 tot 07.11.2019 was betrokkene ook niet bij zijn gezin. In die zin is er ook geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Het zal uiteraard wat moeite vragen om een lange afstandsrelatie in stand te houden, maar als betrokkene voldoende geëngageerd is tegenover zijn partner en de kinderen, is het wel degelijk mogelijk om op die manier een invulling te geven aan het gezinsleven.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong. Voor wat de duur van het verblijf van betrokkene in België betreft, deze is verwaarloosbaar. In zijn administratief dossier is pas sprake van de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied toen hij zich op 04.11.2016 naar het gemeentebestuur van Antwerpen begaf voor het opvragen van informatie omtrent het afsluiten van een wettelijke samenwoning. Daar legde hij een paspoort voor hetwelke op 12.10.2016 door het consulaat van Marokko te Antwerpen werd afgegeven. Betrokkene verbleef illegaal op het grondgebied. De binding met België is dus eerder minimaal. Later diende betrokkene ook gevolg te geven aan het inreisverbod van drie jaar, maar betrokkene besliste zelf om vóór het verstrijken van de termijn terug te keren. Er kunnen geen rechten worden geput uit illegaal verblijf. Nog, voor wat de bindingen met het land van herkomst betreft, kan worden opgemerkt dat betrokkene zijn ouders nog in het land van herkomst wonen (cfr. ABC dd. 16.04.2019), betrokkene Arabisch en Berbers spreekt, en slechts een klein beetje Nederlands. Er zit verder niets in het dossier waaruit zou blijken dat betrokkene geen banden meer zou hebben met het land van herkomst.

Wat betreft de economische situatie blijkt betrokkene sinds 21.12.2020 tewerkgesteld te zijn, sinds minder dan 4 maanden dus. Ervoor was er sprake van heel sporadische tewerkstelling. In eerste

instantie dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvraag gezinshereniging en de daarmee gepaard gaande afgifte van het Al. Zodoende was betrokkene vrijgesteld van de verplichting om met een arbeidskaart te werken. De enkele tewerkstellingen kunnen in elk geval geenszins getuigen van een integratie die een hinderpaal zou kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkene vrij zijn opgedane werkervaringen aan te wenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Uit niets blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden. Wat zijn leeftijd betreft zien we evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Het is niet dat betrokkene bijzonder jong is of een bijzonder hoge leeftijd heeft, waardoor het inhumain zou zijn hem het verblijfsrecht te ontfangen.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 43 JUNCTO ARTIKEL 40 TER VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 39/79 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 8 EVRM EN 3 KINDERRECHTENVERDRAG: VAN ARTIKEL 24 EN 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU: VAN ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG: EN VAN ARTIKEL 20 VWEU.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de

administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yigit/Turkije (GK), §94). Verwerende partij heeft de duurzaamheid van de relatie en het gezinsleven niet betwist, zodat dit onder bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen bijvoorbeeld niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch bijvoorbeeld het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen, dewelke valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, is zelfs de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties” - EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, §30). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat ook een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21).

Er kan niet betwist worden dat verzoeker sedert 2016 een gezin vormt met zijn echtgenote en dat zij beiden twee kinderen hebben en dat zij thans nog steeds als gezin samenwonen.

In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin en met name deze van de minderjarige kinderen.

De argumentatie in de bestreden beslissing focust op de ernst van de veroordelingen, de gevolgen voor de samenleving en de aard van de feiten.

Verwerende partij ontkent niet dat verzoeker sedert 2016 met zijn echtgenote samenwoont en dat zij gezamenlijk twee kinderen hebben.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het hoger belang van deze kinderen, wat zij nochtans diende te doen.

Het feit dat verzoeker enkele maanden in de gevangenis heeft verbleven en zodoende niet bij zijn kinderen maakt niet dat de beslissing om verzoeker niet toe te laten op het grondgebied gegrond is.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8

EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

In de bestreden beslissing wordt een uitgebreid verslag gegeven over de veroordelingen van verzoeker waarbij men doet alsof het hier om meerdere feiten gaat terwijl het enkel om feiten van in 2016 gaat en de motivering heeft dan ook vooral betrekking hierop. Men concludeert dat verzoeker nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, waardoor verwerende partij besluiten dat het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door de beslissing tot weigering van verblijf, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde "proportionaliteitstoets"). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoeker én van zijn gezin heeft afgewogen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker thans nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en wordt er op geen enkele manier rekening gehouden met zijn goed gedrag van de afgelopen jaren.

Men zoomt in op de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld maar vergeet te vermelden dat verzoeker sedert 2016 geen feiten meer pleegde en hij werd vrijgelaten onder voorwaarden.

Daarmee gaat verwerende partij voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door de weigering van verblijf aan verzoeker, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde zich beperkt tot een zeer algemene stelling ('het persoonlijke en familiale belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt'), zonder daarbij in concreto de individuele belangen van verzoeker en zijn partner af te wegen.

Het goede gedrag van verzoeker wordt nochtans niet betwist door verwerende partij. Men erkent dat verzoeker inderdaad in voorlopige invrijheidsstelling werd gesteld en dat verzoeker dan ook geen nieuwe feiten meer pleegde doch hier wordt verder in feite geen rekening meer mee gehouden.

Ook met het feit dat verzoeker een reguliere tewerkstelling heeft, bij vrouw en kinderen woont en een gezin vormt, etc. wordt niet meegenomen in de beslissing. Hier wordt allemaal heel kort op gereageerd alsof één en ander niet uitmaakt en ondergeschikt is.

Men heeft op deze manier dan ook onvoldoende rekening gehouden met het privéleven van verzoeker omdat men er onterecht van uitgaat dat dit ondergeschikt is. Verzoeker woont nochtans samen met vrouw en kinderen; heeft gewerkt en heeft een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en zijn hele leven en dit van zijn gezin situeert zich hier...

Ook is hij volledig ingeburgerd in België.

Indien men de proportionaliteitstoets zou hebben gedaan, zou men opgemerkt hebben dat het weigeren van het verblijf zou leiden tot uiteenvallen van het gezin.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het

netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

6.

Artikel 20 VWEU luidt als volgt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen. Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. ”

Oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet, voorziet een mogelijkheid tot gezinshereniging voor ouders-derdelanders van minderjarige Belgen. Uit de relevante parlementaire werken blijkt duidelijk dat de wetgever met deze wetsbepaling specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het arrest Ruiz Zambrano, waarin een uitlegging wordt gegeven over de toepassing van artikel 20 VWEU (Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53-443/17 en 18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Het Hof van Justitie zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden onzegd.

Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 VWEU (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, pt. 43 en 44 ; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 63 ; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, K.A. e.a., pt. 51 en 52). Daarbij heeft het HvJ aangegeven dat het weliswaar de zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van genoemd artikel 20 VWEU (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, K.A.a., pt. 54).

Het is net omdat er met betrekking tot oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet een Unierechtelijk aanknopingspunt bestond, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag heeft gesteld aan het Hof van Justitie (RvV 8 februari 2016, nr. 161 497). Oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet dient dan ook te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 VWEU en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 VWEU. De lidstaten, inclusief nationale rechters, zijn er immers toe gehouden om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof, krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid,

geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) heeft het Hof van Justitie uitgelegd dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd. Daarbij heeft het Hof nader uitgelegd dat wanneer de Unieburger minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het zou worden gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij van oordeel is dat de opgelopen veroordelingen, alsook de eerste beslissing tot beëindiging van verblijf + het bevel om het grondgebied te verlaten, het verzoeker verhinderen dat hij een recht op verblijf heeft van langer dan drie maanden in functie van zijn echtgenote en kinderen die in België verblijven.

Verwerende partij kan in dit betoog niet gevolgd worden nu het Hof van Justitie op dit punt in zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) in zeer duidelijke bewoordingen het volgende heeft gesteld:

“57. Derhalve mag de weigering van een derde lander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

58. Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU. ”

Deze rechtspraak kan naar analogie toegepast worden op de situatie van verzoeker. Verwerende partij blijft het strafrechtelijk verleden van verzoeker, alsook het gegeven dat zijn verblijf werd beëindigd in een eerdere beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten, aanhalen om hem een verblijfsrecht te weigeren, waardoor zijn echtgenote en kinderen feitelijk zullen gedwongen worden om België te verlaten.

De kinderen zijn hier opgegroeid, gaan hier naar school, zijn nog jong (waardoor het uitermate belangrijk is dat de band met vader kan worden behouden, een band met de vader en moeder wordt immers in de jonge jaren van kinderen gevormd), ...

Er werd op onvoldoende wijze onderzocht of er tussen verzoeker en zijn gezin een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker in beginsel op grond van artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat zijn gezin anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat aan dit gezin het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten, in casu artikel 20 VWEU, zou worden ontzegd.

In casu is er wel degelijk sprake van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn echtgenote en bovendien is er sprake van 2 minderjarige kinderen.

Bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, dient rekening gehouden worden met alle omstandigheden van het geval, zoals:

- *Wie het ouderlijk gezag over het kind heeft;*
- *Welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft;*

De leeftijd van het kind;

De lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind;

De mate waarin het kind een affectieve relatie heeft met elk van zijn ouders;

Het eventuele risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan als het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan is van een derde land;

Een verwantschapsband (biologisch of juridisch) met de derdelands-ouder, is niet voldoende;

Samenwoning met het kind is een van de relevante factoren om het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding te bepalen, doch is geen absolute vereiste.

Verzoeker en zijn echtgenote zijn gehuwd in 2016. Zij hebben zoals gezegd samen twee kinderen. Zij wonen ook samen waardoor verzoeker wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie met zijn vrouw en kinderen onderhoudt.

Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de echtgenote en de kinderen België zullen dienen te verlaten om zich bij verzoeker te voegen. In dat geval zou aan hen het effectieve genot ontzegd worden van hun voornaamste rechten die zij ontleen aan hun status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

7.

Wat betreft de schending van de openbare orde dient het volgende te worden gezegd:

De motiveringsverplichting houdt in dat de beslissing, op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker, niet alleen uitdrukkelijk moet zijn gemotiveerd, maar dat de motieven, aangehaald in de bestreden beslissing, ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van beslissing, alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet op afdoende wijze uiteengezet op welke manier in concreto dit persoonlijk gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen, gelet op de positieve elementen die verzoeker voorligt (zorgen voor kinderen, nieuwe job, de beslissing tot invrijheidstelling, al jaren geen nieuwe feiten meer, ...) De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd (RvSt 15e k. 14 december 2004, nr. 138.468; A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1, 7; Rev. dr. étr. 2004, afl. 130, 602, noot; Rev. dr. étr. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://www.raadvst-consetat.be> 7 februari 2006).

Wat men doet is focussen op het verleden en niet op het huidige goede gedrag..

Artikel 43 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

u§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Artikel 45 Vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf. "

Bovengenoemde artikelen vormen een omzetting van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38.

*Volgens de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87).*

Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Artikel 43, §1, 2° Vreemdelingenwet laat het bestuur toe om de binnenkomst van een familielid van een burger van de Unie te weigeren "om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid".

Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, §2, derde lid Vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen.

De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 EVRM vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, Tsakouridis, ptn. 52-53).

Voor de interpretatie van het begrip “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid, pt. 34).

In de bestreden beslissing focust verwerende partij op het gegeven dat verzoeker in het verleden werd veroordeeld voor drugsfeiten. Er wordt met andere woorden gefocust op de opgelopen veroordeling, waardoor er onvoldoende belang wordt gehecht aan de situatie van vandaag en de afgelopen jaren.

Zo wordt er geen belang gehecht (of toch onvoldoende) aan het feit dat verzoeker al jaren niet meer werd veroordeeld, noch dat er gerechtelijke of politionele onderzoeken tegen hem lopen. Verzoeker werd dan ook terecht in vrijheid gesteld, doch verwerende partij meent dat dit niet maakt dat hij geen gevaar meer zou zijn voor de openbare orde. Niet alleen vormt dit een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting (daar de gegevens in het dossier het tegendeel aantonen), maar ook is dit een totaal hypothetische redenering.

Verzoeker werd gestraft, waarbij hij ook een effectieve gevangenisstraf uitzat. De bedoeling van dergelijke staf is om de betrokkene één en ander te doen inzien, zodat het recidivegevaar beduidend kleiner is.

Zoals gezegd bepaalt artikel 43 Vreemdelingenwet zeer duidelijk dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts kan geweigerd worden binnen welomschreven perken. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor weigering en dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel.

In casu blijkt onvoldoende uit de motivering van de bestreden beslissing dat een dergelijke afweging, tussen enerzijds de veroordeling en de actuele situatie van verzoeker en anderzijds het al of niet weigeren van de gezinshereniging en de gevolgen, heeft plaatsgevonden. Evenmin werd onvoldoende rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoeker. Integendeel, indien men met het gedrag van verzoeker zou rekening gehouden hebben, dan dient men op te merken dat verzoeker al jaren legaal in België aanwezig is. Na de laatste veroordeling voor feiten van december 2016 is hij volledig een nieuwe weg ingeslagen en werd hij thans dan ook niet meer vervolgd, laat staan veroordeeld. Hij werkt de laatste maanden voltijds als arbeider en woont bij vrouw en kinderen.

Met dit alles werd door verwerende partij evenwel onvoldoende rekening gehouden. Dit werd zelfs niet afgewogen ten aanzien van de te nemen beslissing. Er wordt eenvoudigweg verwezen naar de veroordelingen en geoordeeld dat er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Van een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker en de actuele en werkelijke situatie, zoals vereist door artikel 43 Vreemdelingenwet, is dan ook onvoldoende sprake.

Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een eventuele bedreiging ook werkelijk werd onderzocht. Men neemt gewoon aan dat verzoeker thans nog feiten zou plegen, terwijl niets in het dossier hierop wijst! Verzoeker verkeert totaal niet meer in het milieu als waarin hij de feiten destijds beging en werd geconfronteerd met de gevolgen die zulke strafrechtelijke veroordelingen met zich meebrengen.

De feiten zijn bovendien intussen van jaren geleden. Verzoeker is intussen vrij en heeft zich sindsdien steeds naar de wetten en regels gedragen. Verzoeker had tot de intrekking van zijn AI een legaal inkomen uit arbeid, waardoor hij ook niet meer in aanraking komt met het drugsmilieu. Er is absoluut

geen sprake van recidivegevaar. Van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging kan dan ook geen sprake zijn.

Dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde, is met andere woorden niet correct en wordt volledig weerlegd door het voorgaande. Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een eventuele bedreiging ook werkelijk werd onderzocht.

Indien zijn verblijfsaanvraag wordt goedgekeurd is de kans nihil dat hij opnieuw een dergelijk feit zal plegen omdat hij zijn les heeft geleerd en omdat hij opnieuw een legaal inkomen zal hebben. Hij heeft tevens zijn gezin dewelke een controlerende omgeving uitmaakt. Er kan dan ook niet ernstig worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43 Vreemdelingenwet.

Zoals gezegd volstaat de loutere vaststelling dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, op zich zelfs niet, aangezien het bestuur bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 EVRM vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, Tsakouridis, ptn. 52-53).

In casu is er geen billijk evenwicht gevonden tussen de betrokken rechtmatige belangen en is het evenredigheidsbeginsel geschonden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds als volgt (RvV 6 november 2013, arrest nr. 113 395):

“Uit bovenstaande geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het Hof wijst op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen. Het Hof wijst er bijkomend op dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt waarbij relevant is of bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven.

Verzoeker wijst op het feit dat de moord die hij op zijn ex-vrouw heeft gepleegd, zijn enige veroordeling betreft, welke intussen meer dan 12 jaar geleden is. Hij stelt ook herhaaldelijk dat er duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive is, hetgeen wel door de interpretatie van het Hof van Justitie wordt vereist, omdat de actuele situatie van verzoekende partij en zijn gedrag doorheen de jaren op geen enkele wijze wordt aangehaald, hetgeen nochtans essentiële elementen uitmaken bij de beoordeling van zijn aanvraag en het eventueel risico voor de openbare orde. Hij meent dan ook dat niet rechtsgeldig kan worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43, 2e van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker werd veroordeeld voor de moord op zijn ex-vrouw wordt door geen van de partijen betwist. Verweerder wijst er terecht op dat met deze veroordeling mag rekening worden gehouden. Ze meent echter, zoals verwoord in de nota, dat er ook expliciet zou gemotiveerd zijn omtrent de actuele aard van de ernstige bedreiging. De Raad kan daaromtrent echter niets bekennen in de bestreden beslissing. Verweerder meent dat de aard en zwaarwichtigheid van de feiten op zich volstaan om aan te nemen dat verzoeker zich met dergelijke praktijken opnieuw zal inlaten. Hij meent dat er duidelijk rekening is gehouden met het gevaar voor recidive. Verweerder meent dat hij wel een grondig onderzoek heeft gedaan van de elementen die de situatie van verzoeker concreet kenmerken. De Raad stelt echter vast dat verweerder niet betwist dat de eenmalige veroordeling reeds dateert van het jaar 2000, dus meer dan 12 jaar geleden. Verweerder betwist niet dat verzoeker voor deze feiten door de rechtbank van Batman werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens vrijwillige doodslag en dat hij deze straf ook heeft ondergaan. Waar er evenwel discussie bestaat over het feit of dit nu op grond van eremoord dan wel in een vlaag van woede is gebeurd, wordt er door verweerder niet betwist dat verzoeker vervroegd werd vrijgelaten en dat sindsdien geen enkel nieuw feit aan verzoeker kon worden ten laste gelegd. Ook in het politieverlag van 25 mei 2013 staat te lezen: “gedrag: er zijn ons geen negatieve elementen bekend omtrent zijn gedrag, centraal signalementenblad: niets gekend; Schengen informatiesysteem: niets gekend”. Het komt de Raad bijgevolg niet redelijk voor te spreken van een recidivegevaar, omdat de enige, weliswaar ernstige veroordeling dateert van het jaar 2000. Dertien jaar later blijkt dat

verzoeker sindsdien geen feiten meer heeft gepleegd, zodat er op heden nog bezwaarlijk kan gesproken worden van recidivegevaar. Zoals artikel 43 van de vreemdelingenwet aangeeft, kan het niet de bedoeling zijn om algemene preventieve maatregelen te nemen. De ernst van het feit is op zich ook niet dermate dat men na bijna dertien jaar verzoeker nog als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan beschouwen. "

Ook in een ander arrest vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de DVZ, waarbij de gezinshereniging van een derdelander met zijn Belgisch kind werd geweigerd wegens drugsfeiten, waarna de betrokkene in het bezit werd gesteld van een F- kaart (RvV 13 januari 2016, arrest nr. 159 789).

De bestreden beslissing dient wegens alle bovengenoemde elementen ook in deze zaak vernietigd te worden.

Het middel is dan ook gegrond.

TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN DE RECHTSPRAAK VAN HET HOF VAN JUSTITIE ZOALS VASTGELEGD IN HET ARREST JEUNESSE TEGEN NEDERLAND; VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL "FAIR BALANCE": EN VAN ARTIKEL 3 KINDERRECHTENVERDRAG

Verwerende partij heeft haar beslissing niet correct en niet afdoende gemotiveerd en heeft op geen enkel ogenblik een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans is op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker, doch baseert zich op een situatie van in 2016. Verwerende partij heeft geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het huidige gezins- en familieleven van verzoeker.

Verzoeker is gehuwd en uit dit huwelijk werden twee (thans minderjarige) kinderen geboren!

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van het familiaal leven van verzoeker, daar er naar wordt verwezen in de bestreden beslissing (zie supra).

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

In elke verblijfsbeslissing die mogelijks het recht op gezinsleven (zoals vervat in artikel 8 EVRM) schendt, moet de lidstaat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het EHRM.

Verzoeker is, zoals boven vermeld, de vader van twee minderjarige kinderen.

Verwerende partij moest nagaan of de beslissing het recht op een gezinsleven (zoals vervat artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moest een belangenafweging ("fair balance- toets") maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;

De omvang van de banden in de staat;

De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;

De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de

uitwijzing van een derdelands-familieid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;

- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het EHRM herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten bij de beoordeling van één der welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag legt lidstaten op om ervoor te zorgen dat “bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging vormen”.

In casu is de deze “fair balance-toets” niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

2.2. Gezien de onderlinge samenhang worden de twee middelen samen behandeld.

2.3. Waar verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 40bis, §2 en 43, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet – dat aldus de juridische grondslag vormt van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – bepaalt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of

andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006- 2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 32-33). De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd vervangen als volgt:

“2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”

In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: *“Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.”* (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61).

Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid, van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: het HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof. Artikel 43 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om het verblijf van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, “om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen.

Een maatregel die het recht van vrij verkeer beperkt, onder meer een verwijderingsmaatregel, omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene, niet op algemene overwegingen (HvJ 8 april 1976, C-48/75, *Royer*, pt. 45-46; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 48 en 49; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 27; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 49). Dit impliceert een individueel onderzoek naar het voorliggend geval. Voor de interpretatie van het begrip “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” heeft het Hof erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). De Raad benadrukt dat verweerder bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van het vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor verzoeker geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

In de periode tussen 2 juni 2016 en 4 december 2016 was verzoeker betrokken bij een handel in cannabis en cocaïne. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker voor deze feiten op 14 februari 2018 veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van achttien maanden met uitstel gedurende vijf jaar voor een gedeelte van één jaar en een geldboete van 6.000 €, zijnde 1.000 € verhoogd met vijftig opdecimen met uitstel gedurende drie jaar voor het gedeelte van 850 €, verhoogd met vijftig opdecimen gebracht op 900 €, wegens het dealen in cannabis en cocaïne in de periode tussen 2 juni 2016 en 4 december 2016. Er wordt gewezen op de rechtspraak van het HvJ waarin wordt benadrukt dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid en dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, §§ 46-47).

Verzoeker betoogt dat verweerder enkel focust op het feit dat hij in het verleden veroordeeld werd voor drugsfeiten en onvoldoende belang hecht aan “de situatie van vandaag en de afgelopen jaren” en zijn goed gedrag. Zo voert verzoeker aan dat hij al jaren niet meer werd veroordeeld voor drugsfeiten en het louter hypothetisch is om te stellen dat hij een neiging vertoont om in de toekomst zijn gedrag verder te zetten. In dit opzicht dient de Raad echter op te merken dat verzoeker, naast zijn veroordeling op 14

februari 2018, tevens op 29 april 2020 veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van 6.000 €, zijnde 1.000 € vermeerderd met 50 opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen. Deze veroordeling dateert van na verzoekers vrijlating onder voorwaarden. Het Hof van Beroep oordeelde dat de ten laste gelegde feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering vormen van eenzelfde misdadig opzet als de feiten waarvoor hij reeds veroordeeld werd. In zijn arrest wijst het Hof van Beroep op het gemak en de overtuiging waarmee de door verzoeker ernstige, maatschappij belastende feiten werden gepleegd. Verzoeker maakte deel uit van een goed georganiseerde vereniging, gericht op de handel in verdovende middelen, en fungeerde hierbij regelmatig als runner. Er werd geoordeeld dat de bestraffing zoals opgelegd in het vonnis van 14 februari 2018 geen afdoende bestraffing uitmaakt voor de reeds beoordeelde feiten. Deze feiten, alsook de veroordeling door het Hof van Beroep, worden niet betwist door verzoeker.

Waar verzoeker aanvoert dat hij reeds een gevangenisstraf heeft uitgezeten en omwille van deze straf het recidivegevaar beduidend kleiner is en erop wijst dat hij een legaal inkomen heeft genoten, ziet de Raad niet in op welke manier dit betoog opweegt tegen het feit dat verzoeker zich herhaaldelijk schuldig maakte aan ernstige en gelijkaardige inbreuken op de Belgische strafwetgeving en hier ook voor veroordeeld werd. In de mate dat verzoeker betoogt dat hij reeds jaren legaal in België aanwezig is, blijkt niet dat verzoeker ooit in het bezit werd gesteld van een geldig verblijfsrecht.

Waar verzoeker ter ondersteuning van zijn betoog verwijst naar een arrest van de Raad, dient te worden benadrukt dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Bovendien kan de Raad enkel vaststellen dat de feiten die aan de grondslag liggen van het geciteerde arrest niet gelijkaardig zijn aan de feiten van de onderhavige zaak, minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing wel degelijk dat verweerder de elementen die eigen zijn aan de zaak heeft onderzocht. Op basis van de ernst en het herhalend karakter van de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, oordeelt verweerder dat verzoeker een neiging vertoont om ook in de toekomst een dergelijk gedrag verder te zetten. Door te betogen dat hij de afgelopen jaren goed gedrag vertoonde en er derhalve geen gevaar op recidive bestaat, geeft verzoeker blijk van zijn eigen zienswijze. Doch dient de Raad vast te stellen dat uit de lezing van de bestreden beslissing, het vonnis van de correctionele rechtbank en het arrest van het Hof van Beroep blijkt dat verzoeker zich herhaaldelijk schuldig maakte aan zeer ernstige schendingen van de Belgische strafwetgeving en hiervoor tot twee maal toe werd veroordeeld. Gelet op deze elementen acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te oordelen dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan.

2.5. In een volgend middelonderdeel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat hij sinds 2016 een gezin vormt met zijn echtgenote en dat zij samen twee minderjarige kinderen hebben. Volgens verzoeker werd er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, in het bijzonder de belangen van verzoekers kinderen.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Verzoeker voert aan dat zijn vrouw en kinderen hem bezoeken in de gevangenis. Hij betoogt dat hij met zijn Belgisch kerngezin onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat hij zijn straf heeft uitgezeten en dat er geen aanwijzing is dat verzoeker nieuwe feiten zou plegen.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot verzoekers gezinsleven als volgt:

“Deze beslissing houdt dus geen disproportionele inmenging in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht.

Wat het familiale leven betreft merken we op dat betrokkene op het ogenblik van de feiten van openbare orde reeds een gezinsleven vormde met zijn echtgenote, M.C. van Nederlandse nationaliteit. Dit gezinsleven heeft betrokkene er niet van weerhouden de feiten van openbare orde te plegen, waarvan betrokkene redelijkerwijs kon verwachten dat deze een impact kon hebben op zijn gezinsleven.

Op 10.08.2017 wordt de genaamde M.I. geboren die op 20.10.2017 door betrokkene wordt erkend. Op dit moment verbleef betrokkene illegaal in het land gezien hij vanuit Marokko was teruggekeerd voordat de termijn van het inreisverbod van drie jaar was verstreken. Betrokkene respecteert de termijn dus niet, terwijl het inreisverbod nog geldig was tot 08/01/2020 en niet werd vernietigd of opgeheven.

Ondertussen wordt een tweede kind geboren, M.Z., op 21.11.2018. Betrokkene woont samen met zijn echtgenote en de kinderen. Pas op 16.04.2019 dient betrokkene een aanvraag gezinshereniging in in functie M.I.. Gezien het strafrechtelijk verleden worden de familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Betrokkene en zijn echtgenote zijn beide volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod. Er kan dienstig worden opgemerkt dat betrokkene vader is geworden van 2 kinderen na het nemen van het inreisverbod. Betrokkenen konden er dus niet onwetend van zijn, of hadden moeten weten, dat de illegale of precaire verblijfssituatie van betrokkene een invloed zou hebben op hun gezinsleven en de concrete invulling die ze daar aan konden geven.

De kinderen zijn nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het feit dat de kinderen in België geboren werden, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van

herkomst van betrokkene dan wel in een derde land. Geen van de kinderen is trouwens reeds schoolplichtig.

Hoe dan ook de echtgenote en de kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot weigering van het verblijf. Tijdens zijn opsluiting van 25.04.2019 tot 07.11.2019 was betrokkene ook niet bij zijn gezin. In die zin is er ook geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Het zal uiteraard wat moeite vragen om een lange afstandsrelatie in stand te houden, maar als betrokkene voldoende geëngageerd is tegenover zijn partner en de kinderen, is het wel degelijk mogelijk om op die manier een invulling te geven aan het gezinsleven.”

Zoals reeds hoger werd vastgesteld, vormt verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker een gezinsleven onderhoudt met zijn echtgenote en hun kinderen. Er wordt echter op gewezen dat verzoeker, op het ogenblik dat hij reeds een gezin vormde met zijn echtgenote, de Belgische strafrechtelijke bepalingen niet heeft gerespecteerd en zich klaarblijkelijk niet wenst te schikken naar de Belgische verblijfsreglementering. Zijn gezinsleven heeft verzoeker er met andere woorden niet van weerhouden om de feiten te plegen zoals eerder uiteengezet. Verzoeker diende te weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen voor het verwerven van een verblijfsrecht en een invloed zou hebben op zijn gezinsleven. Verweerder concludeert dat verzoeker zich niet wenst aan te passen aan de Belgische normen en waarden, wat getuigt van een gebrek aan integratie. *In casu* acht verweerder verzoekers gezinsleven ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat er een afweging werd gemaakt van verzoekers gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische samenleving anderzijds. Waar verzoeker betoogt dat verweerder niet *in concreto* heeft aangetoond waarom zijn familiale belangen ondergeschikt zijn aan de openbare orde, kan hij dan ook niet worden gevolgd. De Raad acht verweerders beoordeling voldoende geconcretiseerd, minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan. Verzoeker toont niet aan dat er nog andere elementen waren waarmee de verweerder rekening moest houden. Een schending van verzoekers gezinsleven wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker aanvoert dat hij heeft gewerkt, dat hij beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en dat zijn leven en dat van zijn gezin zich in België situeert en hierbij de schending aanvoert van zijn privéleven, blijkt uit de vaste rechtspraak van het EHRM dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker dient concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft, die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie ‘privéleven’ uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63), zodat deze niet als “gewone” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker pas sinds 21 december 2020 te werk is en daarvoor slechts sporadisch aan het werk was. Daarenboven wordt eraan herinnerd dat verzoeker enkel toegang heeft gekregen tot de arbeidsmarkt door zijn aanvragen om gezinshereniging en de daarmee gepaard gaande attesten van immatriculatie. Deze elementen worden niet betwist door verzoeker. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers tewerkstellingen onvoldoende aantonen dat verzoeker wel degelijk geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Met zijn betoog gaat verzoeker voorbij aan deze motivering. Door louter aan te voeren dat hij tewerkgesteld is, toont verzoeker niet aan dat hij uitzonderlijke sociale bindingen is aangegaan in België. Daarenboven werd verzoeker nooit gemachtigd tot verblijf en kon hij er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Een schending van verzoekers privéleven wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Waar verzoeker in zijn laatste middelonderdeel de schending van artikel 20 van het VWEU aanvoert, dient de Raad in de eerste plaats op te merken dat, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, de onderhavige zaak geen beslissing tot beëindiging van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Verzoeker betoogt dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst *de facto* zou betekenen dat zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen ook België zullen moeten verlaten om zich bij verzoeker te voegen. Hierdoor worden zijn gezinsleden ontzegd van het effectief genot van hun voornaamste

rechten die zij ontleen aan hun status van Unieburger, namelijk het recht van verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. De Raad dient echter op te merken dat verzoeker niet verduidelijkt waarom zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om het vrij verkeer van zijn echtgenote en kinderen te vrijwaren. Er blijkt niet dat de moeder de zorg voor de kinderen niet op zich zou kunnen nemen en dat verzoeker financieel niet zou kunnen bijdragen vanuit het buitenland en contact kan worden gehouden via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de kinderen aan verzoeker in het buitenland. Verzoeker toont aldus niet aan dat hem een verblijfsrecht moest worden toegekend, omdat zijn echtgenote en kinderen anders feitelijk gedwongen zouden zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd.

2.7. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 24 en 51 van het Handvest, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht en de *fair play*. In dit opzicht is het verzoekschrift onontvankelijk.

Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT